

Godly Stay-Home
Dad

အင်မော်တယ် ဖေဖေ

(ကျန်းမာနီ)

K Eros

(Chapter 113 - 126)

စာစဉ် - ၉

အပိုင်း(၁၁၃)
ကြက်သူခိုး ရှောင်ဟေး

"ဟမ်..."

မုန့်မုန့်မှာ နှုတ်ခမ်းများတွန့်သွားပြီး သနားစဖွယ်လေးဖြစ်သွားသည်။
သူမလေးသည် ကလေးဆန်စွာဖြင့်

"သွေးလန့်သွားတာက အရမ်းကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ"

"အဲ့ဒါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မကြောက်နဲ့နော်။ သမီးကို ကာကွယ်ပေးဖို့
အစ်ကို ဒီမှာရှိတယ်"

ကျောက်ဖုန်းသည် မင်းသမီးလေး၏ ချစ်စဖွယ်မျက်အမူအရာလေးကို
ကြည့်ကာ နူးညံ့စွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

အများအားဖြင့် ကလေးများ၏အမူအရာများနှင့် အပြုအမူများမှာ အလွန်
ချစ်စရာကောင်းသည်။ အခြားသူများနှင့် မတူဘဲ ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးများ
အချို့ လည်း ရှိပေသည်။ ထိုသို့သော ကလေးများမှာ အခြားသူများ၏
အထင်သေးခြင်းခံရတတ်၏။

သို့သော် မိဘတစ်ဦးတည်းနှင့် နေခဲ့ရသော မုန့်မုန့်မှာ ဇီယန်၏ ဆုံးမ
သင်ကြားမှုကြောင့် သက်တူရွယ်တူကလေးများထက် ပို၍ လိမ္မာရေးခြားရှိ
ကာ ထက်မြက်ပေသည်။ သေချာပေါက်ပင် ဇီယန်က သာမန်အမျိုးသစ်မီး

တစ်ယက်မဟုတ်ဘဲ သန်မာသည့်နောက်ခံရှိခြင်းကလည်း အရေးပါသည့် အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်လေ၏။

သို့သော်ငြားလည်း ကျန်းဟန်၏ ရဲရင့်မှုသင်ကြားရေးနှင့် အလိုလိုက်မှုက အတူနေသည်မှာ တစ်လပြည့်ခင်ကတည်းက မုန့်မုန့်အား တိတ်တဆိတ် ပြောင်းလဲလာစေသည်။ ထိုအပြောင်းအလဲက ပို၍ တက်ကြွရွှင်လန်းလာ သည်ထက်ပို၍ ဘာမှတော့ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် သူမသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ကာ စိတ်ရင်းကောင်းကာ ချစ်စရာကောင်းသူလေးဖြစ်ချေ၏။

ကျောက်ဖုန်းကဲ့သို့ အေးတိအေးစက် လူကြမ်းကြီးပင်လျှင် သူမရှေ့တွင်ဆို ပါက အမြဲတမ်း သူ၏နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်ဘက်ခြမ်းကို ပြသခဲ့သည်။

ရွယ်ချစ်မှာလည်း အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားကာ အလွန်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား သည်။

"အစ်ကိုကျန်း မင်းက အရမ်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဒီသီချင်းနှစ်ပုဒ်က ငါ့ နှလုံးသားနဲ့ ကွက်တိပဲ။ ဒီနှစ်ပုဒ်ကို မင်းဘယ်လို နာမည်ပေးမလဲ"

"ပထမသီချင်းက 'ဒွိဟ' လို့ခေါ်ပြီး ဒုတိယသီချင်းက 'လက်သင်' လို့ခေါ် တယ်"

ကျန်းဟန် တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ဒွိဟ... လက်သင်.... နာမည်ကောင်းတွေပဲ"

ရွယ်ချစ်၏မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာပြီး ဤသီချင်းများမှာ သူနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်ဟု ယူဆသည်။

"ဟားဟားဟား...အစ်ကိုကျန်း"

လီဖန်းသည် အနည်းငယ် ဟန်မူရာပိုလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လုံးဝ လက်လန်သွားပြီဗျာ။ ခင်ဗျားအပေါ် ကျွန်

တော့်ရဲ့ လေးစားမှုက သမုဒ္ဒရာကြီးလောက်တောင် နက်ရှိုင်းသွားပြီ..."

"အဟမ်း....လီဖန်း"

ရွယ်ချမ်းမှာ လီဖန်း၏အကဲပိုမှုကြောင့် အနည်းငယ် ရှက်သွားသည်။

"အိုး...ဘုရား ဘုရား... သီချင်းအသစ် သုံးပုဒ်။ ဂန္ထဝင်သီချင်းအသစ် သုံးပုဒ်တောင်"

လီဖန်း မှာ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

"အစ်ကိုရွယ် ၁၅ ရက်နေ့ ဖျော်ဖြေပွဲက လုံးဝ စိုးရိမ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး"

"အမှန်ပဲ။ ဒီသီချင်း သုံးပုဒ်နဲ့သာဆိုရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ"

ရွယ်ချမ်း၏မျက်နှာမှာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။ ထို့နောက် ကျန်းဟန်အား ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

"အစ်ကိုကျန်း မင်းရဲ့အကူအညီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးအများကြီးကို တင်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းနှစ်ပုဒ်အတွက်က..."

"ဈေးနှုန်းက အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးစေချင်တာရှိတယ်...."

ကျန်းဟန်က လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းဟန်မှာ ဤသီချင်းနှစ်ပုဒ်မှ ယွမ် ၄ သိန်း ရရှိခဲ့၏။

အသံသွင်းစတူဒီယိုမှ ထွက်လာပြီးနောက် လီဖန်းနှင့် ရွယ်ချမ်းတို့မှာ မပြန်ခင်တွင် ကျန်းဟန်အား အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်နေခဲ့သည်။

"ဒီသီချင်းတွေက အစကတည်းက မင်းရဲ့သီချင်းတွေပါ"

ကျန်းဟန်က ရွယ်ချမ်းအား အဓိပ္ပာပါပါ အပြုံးတစ်ခုပေးကာ မုန့်မုန့်

အား ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ပြန်ရန် ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

လီဖန်းသည် ပန်ဒါကားလေး မျက်စိတစ်ဆုံးမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် မကပ်နိုင်ဘဲ ကားဘေးတွင် ရပ်နေခဲ့သည်။

"အစ်ကိုကျန်းက ဘယ်လိုလူများလဲ"

"အသိပညာစုံပြီး ပညာရှင်ဆန်တဲ့သူ။ ဆန်းကြယ်ပြီး မွန်းစတားဆန်တဲ့ သူပေါ့"

ရွယ်ချမ်းက အလွန်အကြူးပင် တွေးတောကာ ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးပြီးဆုံးသွားချိန်၌ ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီးနေလေပြီ။ ကျန်းဟန်သည် နေ့လည်စာအတွက် လခြမ်းတောင်သို့သွားကာ ကြက်နှစ်ကောင်ဖမ်းရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ သန့်စင်သောယန်ရေမှာ လီတာ ၂၀ အထိ တိုးလာခဲ့ပြီး ၎င်း မှာ တိရိစ္ဆာန်အများအပြားကို ကျွေးမွေးရန် လုံလောက်သည်မဟုတ်ပါ လား။ ထို့ကြောင့် တိရိစ္ဆာန်အကောင်ရေကို ထိန်းသိမ်းနေရန် မလို တော့ဘဲ ဖမ်းယူနိုင်ပေသည်။

သူသည် မန်ဘာများအတွက် ပို၍ကောင်းမွန်သည့် အစားအသောက်များ ကို ချက်ပေးချင်ခဲ့သော်လည်း အချိန်က မလောက်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျန်းဟန်သည် နေ့လည်စာအတွက် ကြက်ဥထမင်းကြော်နှင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

မင်းသမီးလေးမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်အား အထူးသဖြင့် ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး အချိန်တိုင်း ပန်းကန်းလေးတစ်လုံး ကုန်အောင်စားနိုင်သည်။

နေ့လည် ၂ နာရီတွင် စားသုံးသူများမှာ အားလုံးနီးပါး ပြန်သွားကြသည်။ ကျောက်ဖုန်းသည် စားသောက်ဆိုင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးနောက် ဆိုဖာရှေ့ သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ကျန်းဟန်နှင့် မုန့်မုန့်အား နှုတ်ဆက်ပြီး

နေ့လည်ခင်းတွင် ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်သွားရန် စဉ်းစားထားသော်လည်း ကျန်း
ဟန်က အရင်ဆုံး စကားစပြောလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ နေ့လည်ခင်း အလုပ်ရှိလား?"

"မရှိပါဘူး"

ခဏလောက်စဉ်းစားပြီး ကျောက်ဖုန်း ပြန်ဖြေသည်။

"ဒါဆို ငါ့ကို အကောင်တွေဝယ်ပေးပါဦး"

ကျန်းဟန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြောလိုက်၏။

ကျန်းဟန်သည် ထိုအသေးအမွှားကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စားပေ။
တကယ်တမ်းတွင် သူ၏စိတ်အာရုံမှာ မုန့်မုန့်တွင်သာ ရှိနေပြီး ထိုကိစ္စများ
အား အခမဲ့လုပ်အားပေးလေး ကျောက်ဖုန်းကို ခိုင်းစေသည်က အဆင်ပြေ
သလို ခံစားရသည်။

"ကောင်းပြီလေ မင်း ဘယ်လိုအကောင်တွေ လိုချင်လဲ"

ကျောက်ဖုန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဂျပန်နွားနက်၊ တိုင်လိတ်ဝက်နက်၊ အူဂျင်ချင်သိုး။ အားလုံးကို
အရွယ်ရောက်ပြီးသား အကောင် ၅၀ စီလိုချင်တာ။ ပြီးတော့ ပြည်တွင်း
ကြက် ၅၀ ၊ ဘဲ ၅၀ နဲ့ ငန်း ၅၀ လည်း လိုချင်တယ်။ အံ့ဆွဲထဲမှာ ငါ့ဘဏ်
ကတ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ယူသွားလိုက်ပါ။ ပတ်စ်ဝက်က XXXXXX"

ကျန်းဟန်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကို ကြားသည့်အခါ ကျောက်ဖုန်းမှာ အေးခဲသွားပြီး ကျန်း
ဟန်၏စွမ်းအားကြောင့် သက်ပြင်းမချဘဲ မနေနိုင်တော့။

သူဌေးမှာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်၏ အမူအကျင့်ရှိပေ၏။ သူသည် ကိစ္စ
များအား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြောသွားခဲ့ပြီး ငွေဆိုသည်မှာ အမှိုက်တွေ

အလားပင် မှတ်ယူထားသည်။ သူ၏ ဘဏ်ကတ် ပတ်စ်ဝက်ကိုပင် ပေါ့ပျံ့ ပါးပါးသာ ထုတ်ပြောခဲ့၏။

ကျောက်ဖုန်းမှာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူဌေးက သူ့အား စိတ်ထဲမှ ယုံကြည် လက်ခံသည့်အတွက် ပတ်စ်ဝက်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်းပင်။

ကျောက်ဖုန်းသည် သူဌေးနှင့် အမှန်တကယ် ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းမရှိသော်လည်း မသိစိတ်က သူ့ထံသို့ ပို၍နီးကပ်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းအရင်း သုံးချက်ရှိပေသည်။ ပထမတစ်ချက်မှာ ကျန်းဟန်သည် ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ခံစားရပြီး လေးစားသောကြောင့်ဖြစ်ကာ၊ ဒုတိယတစ်ချက်မှာ ချစ်စရာမင်းသမီးလေး မုန့်မုန့်ဖြစ်ပြီး တတိယတစ်ချက်မှာတော့ ကျန်းဟန်နှင့် မုန့်မုန့်တို့ကြားရှိ အဖေနှင့်သမီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့်ပင်။

ဤအကြောင်းပြချက်များအားလုံးသည် ကျောက်ဖုန်းအား သူနှင့် ရင်းနှီးလာစေရန် အစပျိုးစေခဲ့သည်။ ဤစားသောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်လာသည့်အချိန်ကတည်းက သူ၏ အေးစက်မှုန်ကုန်နေတတ်သည့် စိတ်မှာ သက်သာရာရခဲ့ပြီး မကောင်းသည့်အချက်ဆို၍ သူ၏အနေအထားဖြင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခြင်းသာ။ သို့သော် ဤလုပ်ရပ်များအားလုံးသည် သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဖြစ်သည်ကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် ရှားပါးသည့် အခွင့်အရေးအား အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့၏။

မြင့်မားသည့်ကောင်းကင်ကြီးက ငှက်များအား ပျံသန်းစေပြီး ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ငါးများအား ကူးခတ်စေသည်။ ယခင်က သူသည် ရေတွင်းထဲက ဖားသူငယ်ကဲ့သို့ အလွန်အမြင်ကျဉ်းခဲ့သည်ကို မကြာသေးခင်ကမှ သူသိခဲ့ရသည်။

မူလအကြောင်းအရာကို ပြန်သွားရသော်...

ကျန်းဟန်၏စကားကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကစားနေသည့်မုန့်မုန့်မှာ အရပ်များကို ချက်ချင်းပစ်ချလိုက်သည်။ သူမလေးသည် ရွန်းလဲ့သည့် မျက်လုံးများဖြင့်

"ဖေဖေ သမီးတို့ ဘာလို့ ဈေးဝယ်မသွားတာလဲ။ မုန့်မုန့် ဖေဖေနဲ့ ဈေးဝယ် သွားချင်တယ်"

မင်းသမီးလေးမှာ ဈေးဝယ်ထွက်ရသည်ကို အလွန်သဘောကျလေ၏။

"မုန့်မုန့်က သွားချင်လို့လား"

ကျန်းဟန် ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဖေဖေက မုန့်မုန့်ကို လခြမ်းတောင်ကို သွားကြည့်ရအောင် ခေါ်သွားမလို့။ ဈေးဝယ်သွားမှာလား လခြမ်းတောင်ကို သွားမှာလား"

"လခြမ်းတောင်ကိုသွားပြီး ရှောင်ဟေးနဲ့ကစားမယ်။ ဟင့်အင်း...မဟုတ်သေးဘူး...ဈေးဝယ်သွားပြီး ပစ္စည်းတွေအများကြီးဝယ်မယ်။ မဟုတ်သေးဘူး... လခြမ်းတောင်ကိုသွားမယ်...သမီး ရှောင်ဟေးကိုလွမ်းနေပြီ...အာ.....ဒါပေမဲ့...."

မုန့်မုန့်မှာ မဝေခွဲနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေပြီး

"ဒါပေမဲ့...မုန့်မုန့် ဈေးဝယ်ထွက်ချင်နေတုန်းပဲ။ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဖေဖေ။ မုန့်မုန့် မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ဘူး"

"ဟားဟားဟား..."

ကျန်းဟန်မှာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး

"လွယ်ပါတယ်။ အရင်ဆုံး ဈေးဝယ်ထွက်ပြီး ပြီးမှ လခြမ်းတောင်ကို သွားကြမယ်"

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်"

မုန့်မုန့်မှာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေဗလာဖြင့် ထရပ်ပြီး ခုန်လိုက်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျန်းဟန်သည် မုန့်မုန့်နှင့်အတူထွက်ခဲ့သည်။ သူနှင့် ကျောက်ဖုန်းမှာ နှစ်ဖွဲ့ခွဲလိုက်ကြသည်။

ကျောက်ဖုန်းသည် တိရိစ္ဆာန်များကို ဝယ်ယူနေချိန်တွင် ကျန်းဟန်သည် အရှေ့ပိုင်းခရိုင်ရှိ စိုက်ပျိုးရေးခြံသို့ ကားမောင်းသွားကာ စပါး၊ ဂျုံနှင့် အခြား ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစေ့အချို့ကို ထပ်မံဝယ်ယူရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က စားသောက်ဆိုင်တွင် ဆန်ကုန်သွားခဲ့သည်။ ဂျုံအနည်းငယ် ကျန်သေးသော်လည်း ချက်ပြုတ်သည့်နှုန်းအရ အကြာခင်တွင် ကုန်တော့မည်ဟု ခန့်မှန်း၍ ရသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် လခြမ်းတောင်သည် လိုအပ်ချက်ကို အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်၏။

ပစ္စည်းအများအပြားဝယ်ပြီးနောက် ညနေ ၄ နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီဖြစ်သည်။ လခြမ်းတောင်မှာ ဆူညံသံများ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလေ၏။

အရွယ်ရောက်ပြီး နွား၊ သိုး၊ ဝက် အကောင် ၁၅၀ အတူတကွ လမ်းလျှောက်နေကြသည်မှာ ပျားပန်းခတ်မျှပင်။ သို့သော် ရှောင်ဟေး၏ စောင့်ကြပ်မှုအောင်တွင် သူတို့အားလုံးသည် ယန်မိုးကြိုးသစ်ပင်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားကြပြီး ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် အင်တုံကြီးထဲမှာ သန့်စင်သောယန် ရေများကို သောက်သုံးကြသည်။

ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်း တို့အပါအဝင် အကောင်ဗလောင် ၃၀၀ ခန့်မှာ သန့်စင်သောယန် ရေ ၁၀ လီတာခန့် သောက်သုံးကြ၏။ ၁၀ လီတာမှာ ၎င်းတို့အတွက် တစ်ခါသောက်မျှသာ ရှိသောကြောင့် ကျန်းဟန်မှာ အာနိသင်နည်းပါးသည့် စိတ်ဝိညာဉ်ရေဖြင့် ရောကော တိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း

၎င်းတို့မှာ လခြမ်းတောင်တွင် ရက်အနည်းငယ်လောက် နေလိုက်ပါက ရေ၏အကျိုးအာနိသင်မှာ သန့်စေသောယန်ရေနှင့် တူညီသွားစေသည်။

ရေသောက်ပြီးနောက်တွင် တိရစ္ဆာန်များကို ရှောင်ဟေးမှ သက်ဆိုင်ရာ နေရာအသီးသီးသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။ ရှောင်ဟေးသည် နေ့တစ်ဝက်ခန့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဤလူသစ်လေးများအား ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရင်းနှီးသွားစေခဲ့သည်။

အလုပ်ပြီးသည်နှင့် ကျန်းဟန်သည် ကျောက်ဖုန်းအား ရိတ်သိမ်းထား သည့် စပါးနှင့် ဂျုံတို့ကို ကြိတ်ခွဲပြီး စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်ပို့ပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ကျောက်ဖုန်းသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ထိုအလုပ်များ လုပ်ဆောင်ပေးရန် ဆန္ဒရှိပြီး စပါးနှင့်ဂျုံတို့ကို ကြိတ်ခွဲပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်သွား ခဲ့သည်။ ကျောက်ဖုန်း လခြမ်းတောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျန်းဟန်မှာ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူလည်း အင်္ကျီလက်များကို ခေါက်တင်ကာ ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်များကို ချွတ်ပြီး ဘောင်းဘီကိုပါ ခေါက်ကာ စပါးခင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းသမီးလေး မုန့်မုန့်သည်တော့ ခွေးကလေးများဖြင့် ကစားနေလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက်တွင် ခွေးကလေးများ၏အရွယ်အစားများ သိသိသာသာပင် ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ၎င်းတို့မှာ ပို၍ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်လာကြပြီး အရှက်မရှိ မြှောက်ပင့်ဖားယားတတ်လာ ကြသည်။

ရှောင်ဟေးမှာ တိရစ္ဆာန်အများအပြားကို တွေ့ရသည့်အတွက် အလွန်ပျော် ရွှင်နေခဲ့သည်။

မုန့်မုန့် သူ့အား ဂရုမစိုက်တော့သည့်အချိန်၍ သူသည် မျက်လုံးများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကြက်များအနီးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။

ဝှစ်!

ရှောင်ဟေးက ရုတ်တရက် ကြက်တစ်ကောင်အား လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထက်ရှုသော အစွယ်များက ချက်ချင်းပင် ကြက်အား အသက်ရှူရပ်တန့် သွားစေခဲ့သည်။

ဤမြင်ကွင်းက အခြားကြက်များအား ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့ပြီး ရှောင်ဟေး နှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

ရှောင်ဟေးသည် ကျန်းဟန်အား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျန်းဟန်မှာ ဤဘက်သို့ ကြည့်မနေကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ရှောင်ဟေးသည် တောအုပ်ဆီသို့ တိတ်တဆိတ် လျှောက်သွားသည်။

"အမ်ဟမ့်... ရှောင်ဟေး နင်ဘယ်သွားနေတာလဲ"

ရှောင်ဟေးမှာ တောအုပ်အစွန်းသို့ရောက်ခါနီးတွင် အဝေးမှ မုန့်မုန့်သည် သူ့အား သတိပြုမိသွားသည်။ သူမလေးသည် အော်သံနှင့်အတူ မတ်တပ်ထ ရပ်ကာ ခြေလှမ်းသေးသေးလေးများဖြင့် ပြေးလာလေ၏။

"အု...."

ရှောင်ဟေးမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူသည် ပြေးလာနေသည့်မုန့်မုန့်အား ရှက်ရွံ့သည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျရှုံးသွားခဲ့ပြီး သူ၏ပါးစပ်ထဲရှိ ကြက်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေလေ၏။ ဒုတိယမြောက်အတွေးတွင်တော့ ရှောင်ဟေးမှာ သူ၏အမှားကို ဝန်ခံလိုက်သကဲ့သို့ မြေပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်လေသည်။

"အာ...ရှောင်ဟေး ဘာလို့ ကြက်ကိုစားနေတာလဲ"

မုန့်မုန့်လေးသည် အနားသို့ ပြေးလာပြီး ရှောင်ဟေး ပါးစပ်ထဲမှ ကြက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက်တွင် ရှောင်ဟေးအား တောက်ပသည့် မျက်လုံးလေးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ဝုတ်...."

ရှောင်ဟေးမှာ ခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ယမ်းလေ၏။

"အာ..နင် ကြက်တွေခိုးလာတယ်။ ငါ ဖေဖေကို တိုင်ပြောမယ်"

မုန့်မုန့်မှာ ပြောပြီးသည်နှင့် သူမ၏ဖေဖေကို ရှာရန် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှောင်ဟေးမှာ အလွန် ကြောက်လန့်နေလေ၏။

သူသည် ကြက်ကို အမြန်လွှတ်ချလိုက်ပြီး ရှက်ရွံ့နေသောမျက်နှာဖြင့် နှုတ်သီးက တောအုပ်ဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

"အမ်? ရှောင်ဟေး နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ။ အဲဒီကိုသွားမလို့လား"

မုန့်မုန့်က တောအုပ်ကို ညွှန်ပြကာ မေးလိုက်သည်။

"ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်"

ရှောင်ဟေးမှာ သူ၏လျှာကြီးကို ထုတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဒါဆို ငါတို့ သွားကြည့်ကြမလား"

မုန့်မုန့်၏မျက်လုံးများမှာ တောက်ပလာလေ၏။

အခွင့်အရေးရောက်ရှိလာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ရှောင်ဟေးမှာ ကြက်ကို အမြန်ကိုက်ချလိုက်ပြီး တောအုပ်ဆီသို့ ဦးဆောင်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။

တောအုပ်မှာ အတော်လေးထူထပ်ပြီး အတွင်းပိုင်းတွင် အလင်းရောင်မှိန်
ဖျော့ဖျော့ပင် ရှိမနေချေ။ သို့သော် မုန့်မုန့်မှာ ကြောက်လန့်နေခြင်းမရှိ။
ရှောင်ဟေးက သူမအား ကာကွယ်ပေးနိုင်ကြောင်း မင်းသမီးလေး သိရှိလေ
သည်။

ရှောင်ဟေးနောက်မှလိုက်ကာ နှစ်မိနစ်ခန့်လမ်းလျှောက်လာပြီးနောက်
စတုရန်းမီတာအနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းသည့် ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ သူမ
ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုနေရာတွင် ဧရာမကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိ
နေသည်။

ကျောက်တုံးကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူမ၏မြင်ကွင်း
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် ပုံရိပ်က မုန့်မုန့်အား မျက်လုံးများ ပြူး
ကျယ်သွားစေသည်။

အပိုင်း(၁၁၃) ပြီး
